

ROBERT BRYNDZA

COCO PINCHARDOVÁ: NÁSLEDKY LÁSKY A SEXU

Těhotná ve 44?
Radost, nebo horor?

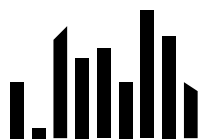

COSMOPOLIS

ROBERT BRYNDZA

COCO PINCHARDOVÁ: NÁSLEDKY LÁSKY A SEXU

COSMOPOLIS

ROBERT BRYNDZA

COCO
PINCHARDOVÁ:
NÁSLEDKY
LÁSKY A SEXU

**Těhotná ve 44?
Radost, nebo horor?**

COSMOPOLIS

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

COCO PINCHARD, THE CONSEQUENCES OF LOVE AND SEX

Text © Robert Bryndza, 2014

Translation © Iva Bartíková, 2023

© Grada Publishing, a. s., 2023

Z anglického originálu vydaného v roce 2014 přeložila s přihlédnutím ke slovenskému překladu Iva Bartíková

Za laskavé svolení využít jeho slovenský překlad děkujeme Jánovi Bryndzovi

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Redakční úpravy a korektury Monika Jitřenková

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Petr Hůlek, Honewa

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2023 jako svou 8901. publikaci

Tisk FINIDR, a. s.

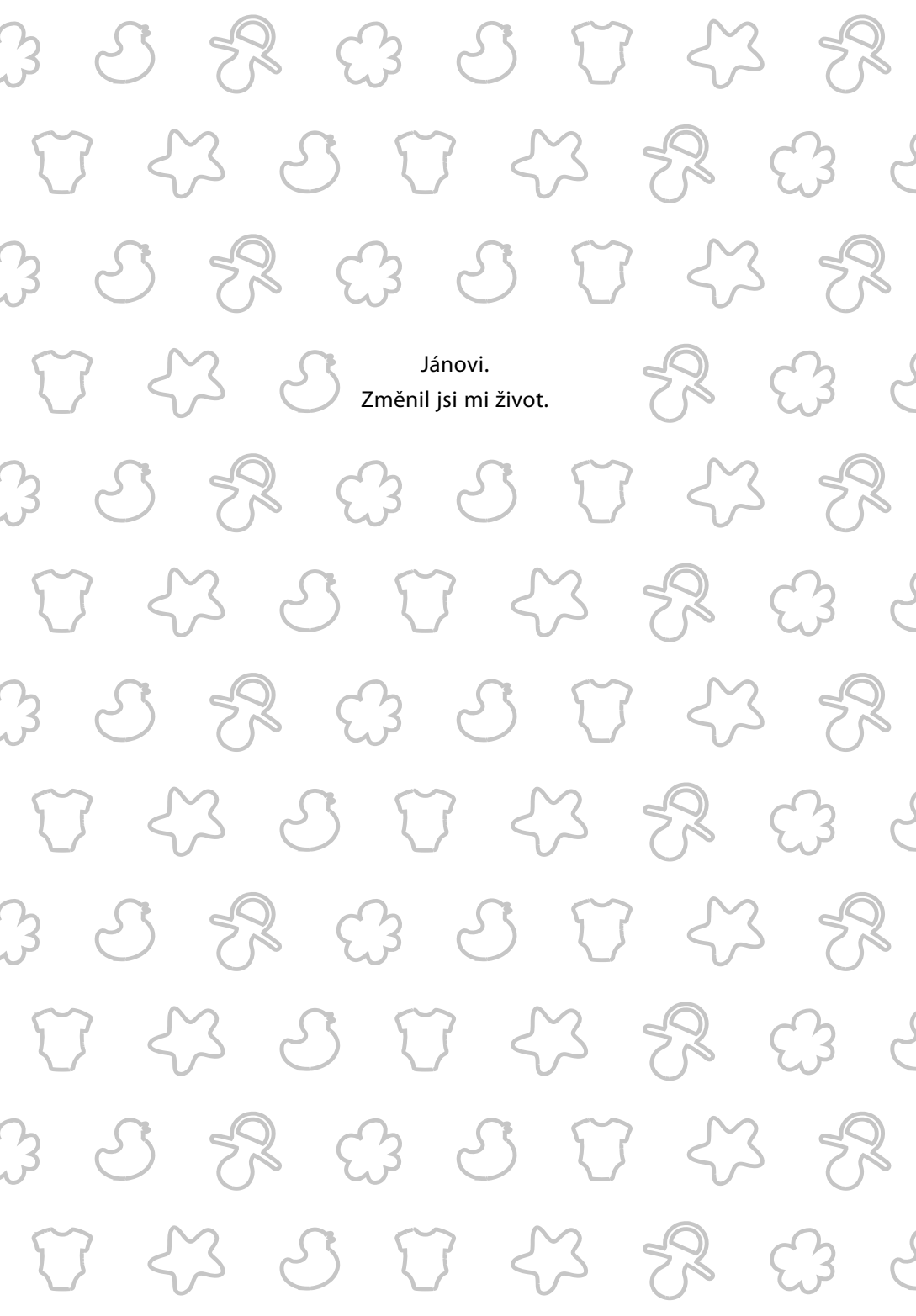
Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-247-0328-2 (ePub)

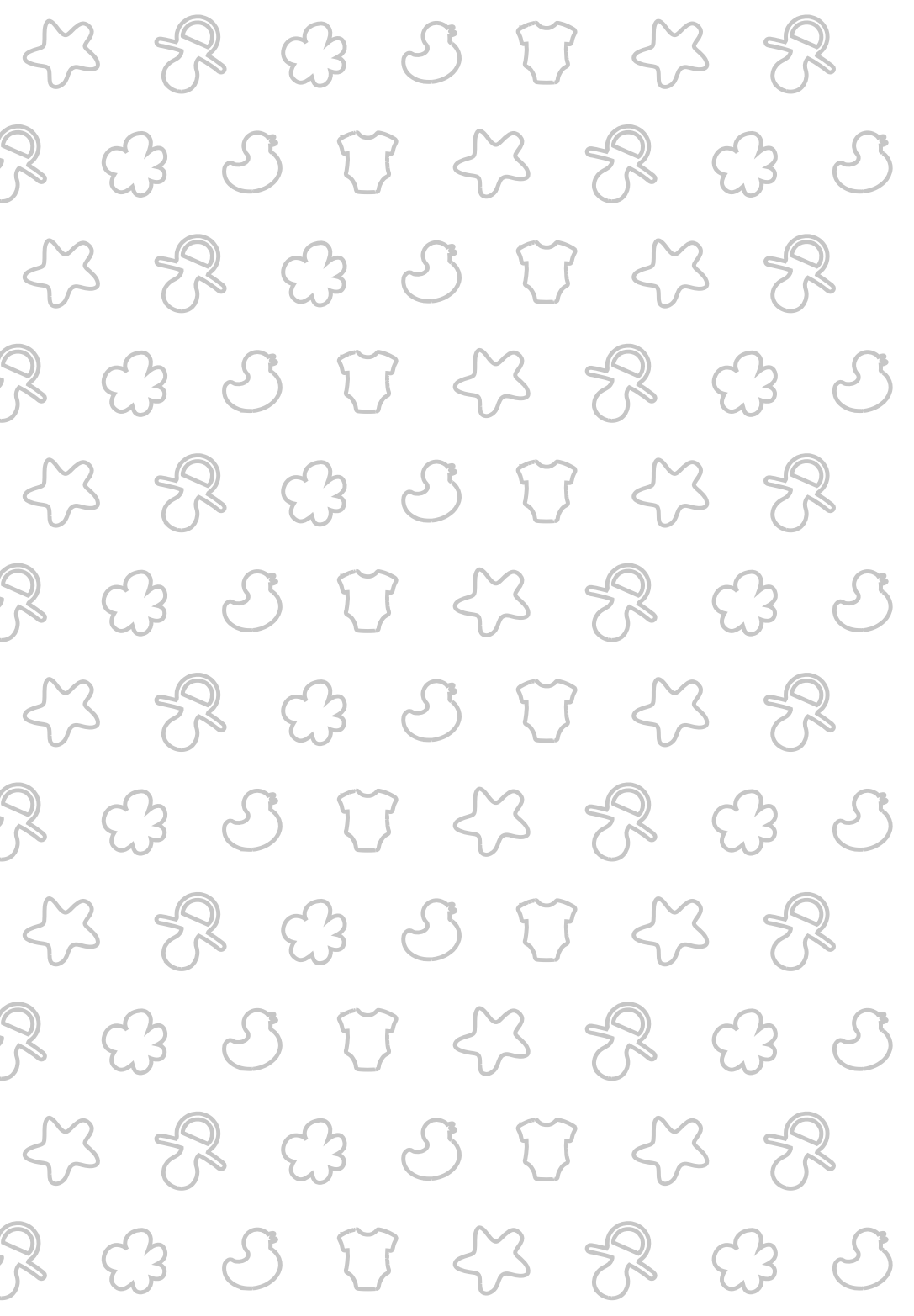
ISBN 978-80-247-0251-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-0542-7 (print)

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, podniky, organizace, místa a události jiné než běžně známé jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

Jánovi.
Změnil jsi mi život.

LEDEN 2012

Neděle 1. ledna

Rozhodla jsem se, že si začnu psát deník. Za posledních pár let se toho stalo tolik a já cítím potřebu to nějakou formou zdokumentovat. Ano, je to tak, ráda se probírám e-maily, ale kde jsou všechny ty e-maily teď? Kde jsou všechny ty textové zprávy a občasné tweety?

Adam mi jen nakoukl přes rameno a řekl: „Všechno to je ve tvém notebooku a mobilu, koblížku.“

„Co když někdo odpojí nebo zablokuje internet? Co když vypukne jaderná válka? Co se s nimi stane potom?“ zeptala jsem se zoufale.

„Coco, kdyby vypukla jaderná válka, pochybuju, že by to nějaká písanka přežila,“ ukázal rukou na můj diář a dál hledal svůj krokoměr. Právě jsme se přestěhovali zpátky do mého domu a stěhováci naházeli všechny krabice do prázdného obývacího pokoje. Všechny naše věci, které jsme měli v předchozím bytě, a dokonce i spousta krabic ze skladu na nás teď zíraly až od stropu. Nějak se nemůžeme motivovat k vybalování. Ze dvou gaučů jsme si udělali postel a krabice používáme jako konferenční stůl, poličku na knihy a všeobecný úložný prostor.

Sledovala jsem Adama ze své poloviny pohovky, jak čile stěhuje/uspořádává krabice. Měl na sobě roztrhané sexy džíny a přiléhavé bílé tričko, pod kterým mu „vyskakovaly“ svaly jako na mistrovství světa v kulturistice. Adam je jeden z těch nesnesitelných lidí, kteří jsou od přírody hubení, vysportovaní, ale přesto chodí do posilovny.

Všimla jsem si malé dírky v jeho džínách na levé polovině jeho sexy zadku. (Jeho boxerky jsou ještě v jedné z krabic. Takže Adam je na Adama.) Ten kousek jeho těla, který na mě takhle zírá, mě strašně vzrušuje. Připomíná mi to scénu z filmu *Piano*, kdy měla Holly Hunterová díru v punčochách a Harveyho Keitela to hrozně vzrušovalo. No, vlastně je to úplně jiné. Nejsem hluchá holka ze Skotska a žiju v Londýně. A taky nemám kostnatou postavu jako Hunterová. A kam se hrabe Harvey Keitel? Příroda tam dole nadělila Adamovi mnohem víc... v jeho... rozkroku.

Při pohledu na svého sexy novomanžela jsem si šťastně povzdechla. Jeho zadek je tak pevný a svalnatý, že byste na něm mohli loupat vlašské ořechy.

„Jooo, mám to,“ zaradoval se Adam, když krokomeř konečně našel. „Takže zítra začneme běhat. Souhlasíš?“

„...Tak jo, do toho,“ vykotala jsem a rukou šmátrala po krabici s čokoládou. Lovila jsem něco, co by nebylo kokosové.

Ale o to vlastně nejde, o čem jsem mluvila? Už vím... o zaznamenávání svého života. Někde jsem četla, že v budoucnu nám zůstane jenom minimum základních informací, záznamů. „Díky“ sociálním sítím je pro nás zajímavější sdílet s virtuálními přáteli videa tlustých žen tančících u tyče.

Takže tohle je můj deník. Jen doufám, že neskončím někde v polovině ledna, kde skončily všechny mé předchozí „deníkové“ pokusy.

Pondělí 2. ledna

Jsem smutná. Je po Vánocích a po svátcích celkově. Byly to naše první novomanželské Vánoce a bylo to skvělé. Jednoduché a romantické. Žádný stres, žádná panika, žádná televize, žádné nekonečné večírky s lidmi, které ani neznáme, a hlavně žádní příbuzní. Víím, že nejspíš zním hodně asociálně, ale vůbec to není pravda, jsem od toho daleko. V duchu jsem si spočítala, že za čtyřiačtyřicet let své existence na této krásné planetě jsem v tomto domě uspořádala dvaadvacet vánočních obědů! Rodina mého bývalého manžela se sem každoročně stahovala na celých (velmi dlouhých) deset dní. Moje tchyně Ethel zkritizovala všech dvaadvacet krocanů, které jsem v potu tváře upekla. Za ty roky se odehrálo nejméně dvaadvacet hádek a klání o televizní ovladač a dvaadvacet neuvěřitelně agresivních her *Monopoly*.

Chyběl mi však můj chlapeček Rosencrantz. Byl na dovolené s přáteli na Ibize. Ani mi nezavola, ale na Instagramu byl velmi aktivní. Zveřejňoval jednu fotku za druhou. Fotky zalité sluncem byly plné mladých lidí, kteří juchali a spoře odění se bavili. Za pár dní byl na tolika večírcích jako já v Londýně za celý rok.

Tady v Londýně je ale pořádná zima. Mrzne. Rampouchy se staly téměř trvalou součástí naší hrušně na zahradě. My jsme však uvnitř pěkně v teplíčku. S Adamem se navzájem hřejeme na pohovce a náš pes Rocco se nám tulí k nohám. Jeho krásná bílá chlupatá hřiva z něj dělá neuvěřitelně skvělého zahříváče nohou. ☺

Adam nanosil dřevo zpoza kůlny dovnitř a spoustukrát rozdělával oheň v krbu, před nímž jsme si užili velkou romantiku. Večeřeli jsme při svíčkách a francouzskými dveřmi pozorovali, jak na terasu nádherně padá sníh. Naprostá blaženost!

Z domu jsme vycházeli jen na procházku s Roccem. Marylebone je pod sněhovou peřinou opravdu krásné. Z oken výstavních

domů se třpytí ozdobené vánoční stromky, na elegantních černých vchodových dveřích visí vánoční věnce a malé nezávislé obchody jsou vyzdobené jako z pohádky.

* * *

Dnes ráno byl Adam koupit čerstvé pečivo v kavárně na Baker Street.

„Chceš mi udělat radost, i když už je po Vánocích?“ zeptala jsem se, když se vrátil s hromadou sendvičů se slaninou.

„Ano, musíme se nasytit. Jdeme si zaběhat. Vzpomínáš si?“

Poté, co jsme se nacpali sendviči, jsem v rozbalených krabicích hledala něco na běhání. Neměla jsem moc na výběr. Vyběhli jsme směrem k Regent's Parku. Adam vypadal ve svém oblečení Adidas jako bůh a já běžela za ním navlečená do starých vlněných hader, které jsem měla vyhodit už někdy hodně dávno (neměla jsem na výběr, buď tyhle příšerné hadry, nebo šustáky z roku 1987).

Moc daleko jsme se nedostali, když se mi udělalo šoufl. Zastavila jsem před domem svého přítele Chrise a posadila jsem se na zídku.

„Vypadá tak prázdně,“ pronesla jsem na adresu domu, zatímco jsem lapala po dechu.

„To asi proto, že je prázdný,“ řekl Adam a poskakoval na místě. Velká přední okna na mě zírala jako dva prázdné oční důlky. Podívala jsem se na hodinky.

„V Los Angeles jsou tři hodiny ráno... Určitě spí,“ povzdechla jsem si.

„Ne, určitě si užívá na nějakém hollywoodském večírku,“ oponoval mi Adam. „Napij se, potřebuješ doplnit tekutiny.“ Podal mi svůj sportovní iontový nápoj, ale v tu chvíli se mi udělalo špatně od žaludku definitivně. Vyskočila jsem a naklonila se přes zeď do zahrady, načež se mi navailo podruhé, ale tentokrát to bylo bez

varování, prostě to ze mě vytrysklo (na Chrisovy sněženky). Musela jsem si znovu sednout na zeď. Sledovala jsem rodinu s pětiletým dítětem, jak běží kolem mě od hlavy k patě ve značkových sportovních oděvech. Vypadali jako z reklamy na zdravý životní styl. Znovu se mi udělalo blivno.

„Mami, podívej, ta teta blinká!“ zastavil se vedle mě malý chlapec a křičel na své rodiče.

„Eustaci, nepřibližuj se k ní, mohla by být nakažlivá,“ vyštěkla na něj matka. Znovu mnou projel záchvat nevolnosti a celý proces zvracení jsem zopakovala potřetí, tentokrát před obecenstvem.

„Je to vůbec žena? Možná je to bezdomovec, pojd' sem, Eustaci!“ zařval na chlapce jeho táta směrem k mému vznášejícímu se zadku. Se sklopenou hlavou jsem zašmátrala po kapesníku, utřela si ústa a pomalu se k nim otočila, abych jim něco řekla. Neměla jsem v plánu nechat se urážet. Mám přece nějakou čest. Než se mi to ale podařilo, byli už bohužel daleko.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se mě Adam.

„Ano. Mohl jsi jim říct, že *jsem* žena!“ Cítila jsem se zrazená.

„Nemyslel jsem si, že je to důležité... Prostě je ti špatně.“

„Bylo to velmi důležité. Nechci, aby si mě lidé pletli s nějakým bezdomovcem s velkým zadkem! Říkala jsem ti, že tyhle starý hadry jsou nechutný.“ Uhladila jsem si vlasy a upravila mikinu.

„Nevypadáš jako bezdomovec, ani jako chlap... a už vůbec nemáš velký zadek,“ dodal rychle Adam. „Jsi v pořádku, lásko? Včera jsme toho moc nevypili. Nebo jo?“

„Ne, nepili jsme, včera jsme se docela drželi... Myslím, že je to z jídla.“

„Myslíš, že to bylo z těch sendvičů se slaninou? Myslíš, že to za chvíli přijde i na mě?“ vyděsil se Adam hypochondricky.

„Je ti zle?“

„Ne.“

„Tak v tom případě myslím, že ne.“

Když se mi udělalo trochu lépe, šli jsme domů a já se osprchovala. Zatímco jsem se sprchovala, Adam připravoval oheň v krbu. V županu jsem za ním sešla dolů. Adam stál před krbem a měl na sobě jen sexy bílé vypasované slipy. Plameny zpoza něj předváděly neskutečnou show a zvýrazňovaly každý sval na jeho těle. Vypadal jako BŮH! Přistoupila jsem k němu a pomalu ho objala kolem pasu.

„Ahoj, zlato. Cítíš se líp?“ zeptal se.

„Hmm. Stejně rychle, jako to na mě přišlo, tak to i odešlo...“

Otočil se ke mně a začali jsme se líbat. Prsty jsem mu přejížděla po tvrdých svalech. Jeho ruce si našly cestu pod můj župan.

„Au!“ vypískla jsem najednou.

„Co?“ Adam se lekl a odtáhl ruce.

„Najednou mám strašně citlivé bradavky... To ještě nemůže být... můj čas v měsíci?!“

„V žádném případě. Zatím jsi docela normální...“ Jakmile to dořekl, pochopil, že se pustil na velmi tenký led.

„Jak to myslíš, normální?“ zeptala jsem se a pečlivě si zavázala župan.

„Nechtěl jsem říct, že nejsi pořád normální, ale víš, jak dokážeš být... vystresovaná, přecitlivělá... když máš *to období* měsíce.“

Začal mi zvonit mobil.

„Máš velké štěstí. Tentokrát tě někdo zachránil.“ Popadla jsem mobilní telefon, který vibroval na krabici. „Ahhh, Marika... Volá ze Slovenska, musím to zvednout. Ahoj, Mariko.“

Adam si povzdechl, upravil si slipy a odešel do kuchyně.

„Haló?“ volala Marika do telefonu. „Ahoj, Coco?“

„Kde jsi, zlato?“ zeptala jsem se jí.

„Jsem na balkoně. To je jediné místo, kde mám v tomhle zatraceném mámině bytě signál. Zuří tu obrovská chumelenice! Co pořád děláš?“

„Právě jsem se chystala na sex s Adamem.“

„Ježíšmarjá, promiň, zavolám ti později.“

„Ne! Ne, nezavěšuj. Od svatby nás všichni zdvořile nechávají na pokoji. Jen pokračuj, mluv se mnou, prosím. Jaké byly Vánoce u mámy?“

„Hrůza a stres. Sestra se švagrem odjeli k jeho rodičům, nevlastní otec byl v hospodě, takže jsem Vánoce strávila sama s mámou. No, ne tak docela sama, má v bytě asi dvanáct sošek Ježíše,“ povzdechla si Marika.

„Řekla jsi jí o Milanovi?“

„Ano.“

„A co ona na to?“

„Nic. Šla ke skřínce v kuchyni, vytáhla kousek papíru a napsala na něj Milanovo jméno.“

„To je hezké, že? Asi aby jeho jméno nezapomněla.“

„Ne. Chtěla mě ztrapnit, Coco. Na tom útržku papíru byla jména všech chlapů, se kterými jsem ji seznámila. Patnáct jmen.“

„Opravdu?“

„Je jich hodně, že jo? Slyším to z tvého hlasu,“ řekla Marika rozpačitě.

„Ne! Ne! Ne tak moc. Vychází to na jednoho ročně... Na ženu, která žije v Londýně, to není vůbec hodně. Naopak bych řekla, že máš štěstí v lásce!“

„Děkuji, Coco. To mě uklidnilo.“

„Mariko, Milan vypadá mile, je velmi sexy a fajn. Je to Slovák stejně jako ty...“

„Pak mě máma Istí donutila k dalšímu přiznání,“ přerušila ji Marika.

„Jak?“

„Když jsme šly na půlnoční mši, už jsem v sobě měla pár skleniček, abychom to s mámou přežily. Všechno jsem viděla rozmazaně. Vedla mě ze mše směrem ke vchodovým dveřím, jenže to byly dveře do zpovědnice.“

„A co se stalo?“ vyhrkla jsem netrpělivě. „K čemu ses přiznala?“

„K ničemu. Přes mřížku jsem poznala faráře. Chodili jsme spolu do školy. O polední přestávce jsem ho často vídala za jídelnou, jak se líbá s jiným klukem. Řekla jsem mu, že on rozhodně nemá právo mě zpovídat a soudit, protože má svých problémů dost. A pak jsem se vrátila do kostela.“

„Co na to tvoje máma?“

„Máma a její kamarádka Hedvika poslouchaly ve zpovědnici. Když slyšely, jak jsem to faráři nandala, vytáhly mě za vlasy a vynadaly mi, jak jsem nestoudná. Od té doby se mnou máma nepromluvila... Zpackala jsem si celý život, Coco.“

(Loni Marika odešla ze školy, kde měla skvěle placenou práci učitelky, a stala se „venčitelkou“ psů.)

Adam vyšel z kuchyně a v rukou mával lahvemi vodky a ginu. Zvedla jsem palec směrem k ginu.

„Mariko, nezpackala sis celý život,“ snažila jsem se ji uklidnit.

„Ale jo. Děláám stále stejné chyby a chodím dokola ve stejném uzavřeném, nešťastném kruhu. Přála bych si být jako ty a Adam. Vyrovnaná. Šťastná.“

V tu chvíli Marice zapípal mobil.

„Oh, Milan mi volá. Slíbila jsem mu vánoční sex po telefonu.“

„No, na balkoně buď opatrná, ať ti neomrznou důležitá místa.“

„Ha, ha. Za pár dní se vrátím do Londýna. Chybíš mi, Coco.“

Pozdravuj Adama.“

Když jsem se s Marikou rozloučila, vešel do obývacího pokoje Adam. V rukou držel dvě sklenky ginu s tonikem a na sobě měl zástěru.

„Co ty na to?“ zeptal se mě a otočil se dokola, aby mi ukázal svůj nahý zadek a sexy nohy, které měl vypracované jako profesionální fotbalista.

„No, je to...“ začala jsem mluvit, ale dál jsem se nedostala. Měla jsem pocit, že omdlím, a musela jsem rychle běžet na záchod.

„Zlato, jsi v pořádku?“ volal na mě Adam zpoza dveří. „Zkazil jsem něco?“

„Ne. Asi jsem snědla něco špatného.“

UVědomila jsem si, že s Adamem jíme totéž a jemu nic není.

Úterý 3. ledna

Dnes ráno mi bylo znovu špatně, tak se Adam nabídl, že vyvenčí Rocca. Moc dobře jsem se nevyspala a vstala jsem celá oteklá a jakoby zestárlá o sto let. Včera jsme se dívali na film *Podivuhodný případ Benjaminina Buttona*, a když přišla scéna, kdy stará Cate Blanchettová vidí mladého Brada Pitta, Adam zavtipkoval: „Tak takhle to brzy bude i u nás!“ Byla jsem z toho dost rozladěná, ale Adam nechápal proč. „Coco, to byl jen vtip,“ zopakoval několikrát.

Opravdu chlapi o nás ženách nic nevědí? Adam je jen o pár let mladší než já, ale muži stárnou tak nějak líp než ženy. Pohled na Seana Conneryho je stále příjemný, protože je to sexy chlap, a jaký je pohled na jeho Bond Girls? Stárnoucí chudinky... Raději to nebudu rozvádět.

Když Adam odešel, vstala jsem z gauče, sundala jsem si staré potrhané tričko, ve kterém jsem spala, a pořádně jsem si prohlédla své nahé tělo ve velkém zrcadle nad krbem.

Břicho jsem měla docela v pohodě, ploché, zadek trochu větší, ale v dobré kondici. Prsa byla... no... tak nějak úžasná... Trochu přecitlivělá, ale krásně pevná (žádné visačky). Docela neobvyklé. V duchu jsem začala vypočítávat, kdy jsem měla naposledy své dny, když jsem uslyšela, jak se opatrně zavírají domovní dveře. Z chodby jsem zaslechla šustění. Nejdřív jsem si myslela, že je to Adam, ale vždy když se Rocco vrátí z procházky, běhá po domě jako šílený. Pak jsem uslyšela vrzání. Někdo se plížil do kuchyně a mě hned napadlo, že to musí být zloděj, který si přišel pro vánoční dárky! Rychle jsem si natáhla tričko a tiše se zpoza gauče přiblížila ke dveřím. Z jedné z krabic jsem vytáhla váleček na těsto.

Vystrčila jsem hlavu zpoza dveří na chodbu. Dveře do kuchyně byly zavřené, ale byla jsem si jistá, že tam někdo vlezl. Pomalu jsem se ke dveřím přiblížila, zhluboka jsem se nadechla a protáhla se jimi. Zamávala jsem válečkem v ruce a vykřikla: „Jsme svědkové Jehovovi, my si dárky nedáváme!“

Nad dvířky kuchyňské linky se vynořila Ethelina hlava zabalená do průsvitné pláštěnky. Obě jsme se tak vyděsily, že jsme začaly vrískat jako v opeře.

„Kurník,“ musela se opřít o zed'. „Skoro mě z tebe trefil šlak.“

„Co tady děláš?“ zeptala jsem se a hlas se mi stále třásl.

„Odkdy ste tydle prdlouši jehovisti? Něco jsem propásla?“

„Nejsme, myslela jsem, že jsi zloděj. Chtěla jsem ho tím vyděsit...“

Ethel vykulila oči: „Já bych na něj zahulákala, že mám vzduchovku.“

„Jak ses dostala dovnitř?“

„Klíčem, jak asi?!“

„Jaký klíčem?“ překvapilo mě to.

„No, mým!“ V ruce držela staré zaprášené kávové filtry, které vyhrabala z pultu. „Coco, nedívej se na mě takhlenc, přeceš mi ten klíč sama dala!“

„Kdy?“

„Noooo, to už je dávno, tak daleko si to nepamatuju... v devadesátých letech? V devadesátém prvním? Když vykopli tu naši bronzovou dámu, Thatcherovou?“

„Ethel, za prvé, Thatcherová byla Železná lady, a za druhé, nemůžeš se sem jen tak vplížit, kdykoli se ti zachce. Ještě jsme se sem ani nenastěhovali...“

„Tys mi ten klíč dala!“

„No, jenže od té doby se toho stalo opravdu hodně. Měla jsi klíč, protože jsem byla provdaná za tvého syna. Ale to už není pravda, že?“

„A kdo za to asi tak může?“

„Přesně tak. Jeho chyba, Ethel. Jeho...“ Uraženě se zasmála. „A laskavě to téma už nevytahuj, nemám na to, abych se k němu postě vracela!“

„Super, mám teda jinčí téma. Takhle se producíruješ před svým novomanžilkem? Jsi vdaná ani ne pět minut a už vypadáš jako jeho staropanenská starší sestra,“ mávla kávovými filtry a vyčítavě se na mě podívala.

„Ještě jsem se nestačila obléct,“ stáhla jsem si tričko pod zadek.

„Takhle chceš nalákat tygra na svoji veverka?“

Raději jsem to ignorovala.

„Ještě jsi mi neodpověděla na otázku. Co tady proboha děláš?“

„Biskupskej chlebiček,“ zamumlala Ethel.

„Biskupský chlebiček?“

„Organizuju tenhleten čtenářskej klub,“ řekla s hrdostí a vážností. „A chtěla jsem svejm klubařům nabídnout sherry a chlebiček, ale prostě je neumím sehnat. Nemaj je nikde. Byla jsem v Marksu na

Oxford Street, ale tam maj jen velikonoční vajíčka. Velikonoční vajíčka v lednu! Sama tomu nemůžu uvěřit.“

„Ale já nemám žádný biskupský chlebíček,“ opáčila jsem a položila svou ruku na její, když se chystala otevřít další kuchyňskou skříňku.

„Všechno to spráskala sama...“ Ethel se ušklíbala.

„Jo,“ stáhla jsem si tričko ještě níž pod zadek.

„A nemáte nějakou dobrou kávu?“

Přehrabovala jsem se v kuchyňské skříňce a našla kávu. Když si Ethel všimla značky kávy, podivně se zachichotala. „Shukanel?“

„Chris mi k Vánocům poslal dárkový koš z Hollywoodu,“ vysvětlila jsem, odkud mám kávu.

„Ale ne, pusinko! Nemůžu dát svejm dámám teploušskou kávu...“

„Ethel, na jaké planetě žiješ? To, že je Chris gay, ještě neznamená, že jeho kafe je taky gay,“ podívala jsem se na ni.

„No, já nevím, já nevím... *Šukání* mi zní dost homoušsky. Ten Talián, kterému jsi pronajala dům, měl fajnový kapučíno.“

„Jak víš, že měl *fajnový cappuccino*?“

Ethel se zarazila a chvíli mlčela. „No, víš, Taliáni přece žádný svinstvo nelemtaj, ne?“

„Ethel? Vloupala ses sem, když tu bydlel?“

„Pokud máš klíč, nejni to vloupání přece?!“ ušklíbala se.

„Běž, běž... Ven,“ postrkovala jsem Ethel ke dveřím do kuchyně.

„Víš, že to byl obrovský plejbój? Na koberci se válela dycky jiná šprnda. A nebylo to dycky na koberci v ložnici!“

„Ven!“

„Vypadáš dost bledě, zlato,“ zadívala se na mě ještě u vchodových dveří.

„Posledních pár rán mi bylo nějak nevolno,“ přikývla jsem, „měla jsem to dostat, ale... no... nevádí.“

„Bejt sebou, mazala bych si to k doktorovi, pusinko.“ Otevřela jsem jí dveře. „Přinde mi to, jako bys byla v tom přechodu.“

„Nejsem v žádném hormonálním přechodu!“ vyjela jsem na ni s hrůzou v očích.

„Kdy naposledy sis sedla do jahod?“ zeptala se Ethel a konečně vyšla z domu.

„Do toho ti nic není.“

Tehdy jsem si uvědomila, že své dny jsem měla naposledy... v listopadu?!

„Menopauza, zlato,“ zavrtěla přemoudřele hlavou. „Nemáš se za co stydět, má milá. Tadlencta menopauza měří všem stejně, a nakonec nás všechny dožene.“

„Prosím tě, mohla bys mi vrátit klíč?“ Znechuceně mi ho položila na dlaň natažené ruky a naštvaně zamířila ven. „A já tedy rozhodně nejsem v menopauze!“ křikla jsem na ni.

„Tak to ti gratuluju, drahoušku,“ vykulila oči. „Tak to musíš bejt zbouchnutá!“ Práskla brankou a zmizela na ulici.

Vrátila jsem se do obývacího pokoje a snažila se vybalit pár krabic, ale nemohla jsem se soustředit. Stále jsem slyšela Ethelin hlas:

„Tak to ti gratuluju, drahoušku, tak to musíš bejt zbouchnutá!“

Úplně vyděšená jsem popadla kabát, rychle došla do lékárny u nádraží Marylebone a koupila si těhotenský test. Cítila jsem se strašně trapně. Kupuju si těhotenský test?! Je mi čtyřiačtyřicet a mám syna, který má na krku dva a půl křížku.

To bude menopauza, uvažovala jsem ve frontě na zaplacení, ale kus hrdosti ve mně tajně doufal, že jsem ve svém věku stále plodná, alespoň tak plodná, že jsem téměř plodná.

Pozorovala jsem, jak mi prodavačka u pokladny připravila modrou krabičku s těhotenským testem a pak si vzala mou kreditní kartu k zaplacení. Co si o mně asi tak myslela? Kupuje to pro sebe,

nebo pro svou dospívající dceru? Došlo mi, že tak jako tak jsem pro ni matka nebo babička ve středním věku.

„Pracuji v nápravném zařízení. Starám se o nezbedné dospívající dívky,“ snažila jsem se ji zmást. Nic to s ní nedělalo. Sotva se na mě znuděně podívala a strčila krabičku do malé igelitové tašky.

Když jsem se udýchaná vrátila domů, rychle jsem rozbalila krabičku s těhotenským testem, vyběhla do koupelny v patře a nešikovně se narovнала nad tyčinku, na kterou jsem se vyčůrala. Technologie od dob mého těhotenství pokročila natolik, že jsem málem do toho záchodu spadla. Místo modré čárky na mě ta tyčinka začala blikat: **9 TÝDNŮ TĚHOTENSTVÍ.**

V tu chvíli jako by se mi úplně zastavilo srdce. Hlava se mi točila. Rychle jsem vytáhla z krabice druhý test, otevřela ho zuby jako divá a chtěla se na něj taky vyčůrat, ale nešlo to. Začala jsem hledat sklenici se zubním kartáčkem, ale ta ještě nebyla vybalená. S pomocí několika vulgárních slov jsem si rychle natáhla džíny, seběhla dolů do kuchyně a nalila si do půllitrové sklenice vodu. Vyzunkla jsem ji tak rychle, že mi voda tekla z koutků úst na tričko.

Zabouchly se vchodové dveře a rozdováděný Rocco se za mnou hnál rychlostí padající hvězdy. Adam vešel hned za ním.

„Ahoj, kočičko,“ mrkl na mě Adam. Vytáhl z nákupní tašky noviny a položil je na kuchyňský ostrůvek. Rocco přiběhl k misce s vodou, napil se a vyběhl z kuchyně.

„Zlato, měla jsi plodné ráno?“ zeptal se mě Adam.

„Co to...?!“ Zarazilo mě to.

„Říkala jsi, že možná budeš trochu vybalovat,“ vysvětlil a rozhlédl se po místnosti plné krabic.

„Ano, ano, miláčku...“ přikývla jsem. Upravila jsem si zacuchané vlasy a snažila se vypadat normálně, jako by se nic nedělo.

„Páni... někdo bude mít dneska Vánoce,” usmál se Adam. V ruce držel noviny otevřené na třetí straně s dívkou dne. Vypadala velmi sexy. Ústa měla našpulená a přes průsvitné mokré tričko jí vykukovaly tvrdé bradavky. Podívala jsem se na sebe a zjistila, že moje tričko je teď také promočené a průsvitné.

„To je nechutné, Adame!” Nenávistně jsem se zadívala na noviny a zkrřížila ruce na prsou.

„Jsi mnohem víc sexy než ona,” usmál se na mě. „Máš chuť na sex? Mohl bych tě ohnout přes kuchyňský ostrůvek a...”

„Možná později...”

Adam otevřel ledničku a vložil do ní mléko. Chvilí se v ní přehraboval.

„Víš, zlato, možná je ti zle kvůli té ledničce. Moc nechladí... Možná se v ní něco zkazilo a ty jsi to pak snědla. Já nejím hummus, ty ano. Ten je na teplotu citlivý. Asi jsi snědla zkažený hummus?!”

„Možná...” Vtom se ve dveřích objevil Rocco. Vrtěl ocasem a v zubech držel můj použitý těhotenský test. Vzrušeně štěkal, velmi spokojený sám se sebou. Myslel si, že si s ním budeme hrát na honěnou. Dal se do běhu a utekl do obývacího pokoje. Vyrázila jsem za ním jako střela. Vyskočil na pohovku a provokativně se postavil na zadní tlapy.

„Rocco, pojd' sem. Čekej!” zasyčela jsem jako vyprovokovaná kobra.

„Nebo tě můžu ohnout přes sedačku, zlato!” ozval se Adam ode dveří. Pomalu si rozepínal knoflíky na košili. „Co to má Rocco v puse?” pokračoval celý zvědavý v otázkách. Rocco vyplivl na polštář těhotenský test.

„Aha, to je jen můj MP3 přehrávač,” rychle jsem ho popadla.

„Není tvoje MPtrojka zelená?”

Test jsem schovala za zády. Začala jsem se kousat do rtu.

„Coco, co se děje?“ nenechal se oklamat. Zhluboka jsem se nadechla a ukázala mu, co skrývám. V jeho tváři jsem viděla velkou změnu. Jeho oči přebíhaly z těhotenského testu na mě a zpátky. Rocco se rozštěkal.

„Ne... Ne...“ zavrtěl hlavou. „Vždyť jsme to dělali... s kondomy.“

Zhroutil se zpět na své místo. Posadila jsem se vedle něj.

„Pamatuješ si, jak jsme jednou nepoužili kondom? Při přímém přenosu *X-Factoru*,“ řekla jsem. Adam zvedl těhotenský test a nechápavě na něj zíral.

„Bože můj. Budeme rodiče!“ zasmál se. Lehkost, s jakou to řekl, mě zarazila.

„Počkej, počkej, miláčku... Budeme rodiče?“ Stále jsem byla ze všeho v šoku.

„A ne snad?“ Vypadal překvapeně. „Odkdy to víš?“

„Od dnešního rána, když jsi byl venku s Roccem.“

„Má moje slovo nějakou váhu při konečném rozhodnutí?“

„Neměla jsem čas se rozhodovat, měla jsem čas jen vyčůrat se na tyčinku a panikařit!“

„Nechceš si ho nechat?“

„Já nevím... Je mi čtyřiačtyřicet, mám syna a ty máš dceru.“

„Coco, mít dítě je jedinečný a úžasný zážitek!“

„Aha, takže ty jsi teď expert, že?“ zeptala jsem se sarkasticky. „Svou práci jsi odvedl – deset minut během *X-Factoru* a tím to pro tebe končí.“

„Tak ne... Počkej!“

„Ne. Adame. Zbláznil ses? Mít dítě v mém věku?“

„Proč ne?“

„Proč ne? Přiberu, udělají se mi strie k těm, které už mám. A jestli nějak přežiju bolestivý porod, tak tím to nekončí, naopak. Teprve to začíná – mám před sebou roky přebalování posraných plínek,

a hlavně velkou zodpovědnost za nový život. A až to přijde... až ho nebo ji konečně dostaneme na univerzitu – tedy pokud do té doby nebude fetovat nebo se z něj nebo z ní nestane pornohvězda –, pak mi bude...”

„Bude ti dvaadesát,” dokončil Adam.

„ŠEDESÁT DVA!! Ty jako muž zestárneš do krásy, budeš den ode dne víc a víc sexy, a když nás spolu lidé uvidí na ulici, budou si myslet, že jsem tvoje máma. Mám kariéru, ve které se mi začíná dařit, a chci jezdit na pěkné dovolené.”

Vzlykla jsem a slzy ze mě začaly téct jako voda z Niagarských vodopádů. Adam mě k sobě přitáhl a objal mě.

„Neboj se, lásko,” pohladil mě po vlasech. Rocco zaštkal a položil mi packu na nohu. „Zkus ještě jeden těhotenský test, zlato. Nejsou stoprocentně přesné.”

„Dobře,” souhlasila jsem a doufala v zázrak.

Vyběhli jsme nahoru a já se vyčůrala na druhou tyčinku. Znovu mi ukázala to samé: **9 TÝDNŮ TĚHOTENSTVÍ.**

„Jak přesné jsou tyto testy?” zavrtěla jsem hlavou.

„Těhotenské testy jsou 97 až 99 % přesné,” Adam četl z letáku, který byl přiložen k testu. Tak moc jsem lpěla na těch třech až jednom procentu, že jsem Adama poslala do lékárny, aby mi koupil další testy.

Po několika litrech vody jsme se vrátili do koupelny. Opřeli jsme se o vanu a zírali na osm těhotenských testů položených v řadě na radiátoru pod oknem.

Všechny displeje říkaly: **9 TÝDNŮ TĚHOTENSTVÍ.**

„Měla by ses objednat k lékaři,” řekl Adam. I jemu začalo docházet, co se děje. Byl podezřele tichý.

„Myslíš, že se něco děje?”

„Jistěže ne, ale měla bys jít na vyšetření, nemyslíš? Když jsi byla těhotná s Rosencrantzem, dělal se tenkrát ultrazvuk?”

Obrátila jsem se k němu.

„Řekl jsem něco?“ nechápavě se mě zeptal.

„Samozřejmě, že existoval! Jsme v roce 1989, ne v osmnáctém století!“

Rozhodla jsem se, že druhý den navštívím lékaře. Není to snad nějaké znamení, že potřebuji brýle, abych našla telefonní číslo na lékaře pro konzultaci v těhotenství?!

Středa 4. ledna

Už si ani nepamatuji, kdy jsem byla naposledy u doktora. Ale vím jistě, že jsem nebyla u gynekologa na těhotenské prohlídce od doby, kdy byla Madonna mladá, plodná a pořád dokola zpívala *Papa Don't Preach*. Teď už ani nemám otce, který by mě soudil, ale „jen“ celý svět. Dnes už se nad neplánovaným těhotenstvím nikdo ani nepozastaví jako za starých časů (což je pozitivní změna), ale zmínka o těhotné ženě po čtyřicítce může lidi urazit. Nevím proč. Jaký je pohled na starší těhotné ženy? Že jsou zoufalé? Že jsou nešťastné? Kariéristky? Nemělo by na tom záležet, pokud je dítě zdravé a matka šťastná? Pro případ, že by se mě někdo zeptal, proč jsem u doktora, jsem měla připravený krycí manévr.

„Výrůstky na noze,“ to mi taky přišlo vtipné. „Léta nošení vysokých značkových lodiček a dlouhé noci na diskotékách se na mých nohách podepsaly!“ Pak bych nenápadně naznačila, že chci výrůstky odstranit, abych mohla pokračovat v diskotékovém tanci a nočním hýření. I když nevím, proč bych s výrůstky na noze chodila ke gynekologovi. Plán není dokonalý, ale co na tom?

Ve tři čtvrtě na osm ráno to v čekárně u lékaře vypadalo jako v zoologické zahradě. Nepamatuji si, že by děti v mé době byly takhle bláznivé. A rozhodně si nepamatuji, že by měly tolik podnětů. Maminky s sebou nikdy nenosily celá dětská hřiště a přenosné

DVD přehrávače. Většina maminek v čekárně krmila své rozmazlené ratolesti, které o to neměly sebemenší zájem, nakrájeným ovocem z luxusních talířů luxusními příbory. A děti byly vyparáděné v těch nejmódnějších oblečcích!

„Podívej se na tenisky tohoto fešáka, jsou strašně cool,“ ukázal Adam na pětiletého usmrkánka, kterého máma krmila papájou, zatímco on si vybíral epizodu *Poštáka Pata* na iPadu.

„Nekupujte si ty tenisky ve městě. Našla jsem je na internetu. Jsou mnohem levnější. Velikost mého syna by vám ale asi neseděla,“ usmála se poněkud vystresovaná matka sedící o dvě židle dál. Měla na sobě kožich, legíny a tenisky. Vypadala, jako by se oblékala potmě. Vedle sebe měla zaparkované dva kočárky a na zemi rozloženou hromadu hraček, které vydávaly ty nejotrávnější zvuky. Troubení, pískání, skřípání... příšerné melodie a písničky. Sotva jsem slyšela vlastní myšlenky. Dvě děti seděly u jejích nohou na zemi a dívaly se na *Kapitána Nema* na tabletu nebo mobilu – prostě na něčem s velkou obrazovkou. Kolem nich se válelo asi šest nebo sedm nákupních tašek. Žena vypadala neuvěřitelně vyčerpaně. Přesto jsem si za jejím unaveným očima dokázala představit, jak kdysi vypadala. Krásná byznysmenka, za kterou se otočil každý chlap a nejedna žena.

„Jsem tu kvůli výrůstkům na prstech,“ usmála jsem se na ni.
„Hodně mě bolí.“

„Chceš nějaký maminčin lék?“ Chlapec, který sledoval *Kapitána Nema*, se ke mně otočil. „Je to na bolení...“

„Jen se pěkně dívej na Nema. Jako hodný kluk,“ snažila se ho umlčet máma a přiměla nás ke křečovitému úsměvu. Chlapec ji ignoroval, natáhl se k jedné z nákupních tašek a vytáhl lahev bílého vína.

„Maminka říká, že jí vždycky pomůže na bolení.“ Chlapec se ke mně naklonil a oběma rukama držel lahev vína.

„Drž hubu a koukej na ten zsranej film,“ zvýšila na něj hlas matka a vytrhla mu lahev z drobných rukou. Chlapec se rozplakal. Vzlykal a vydával zvuky, jaké vydává letadlo, když se nekontrolovatelně řítí k zemi.

„Ale no tak, zlatíčko, přestaň, maminka to tak nemyslela...“ prosila žena.

Díkybohu jsem najednou v tom zmatku uslyšela své jméno.

Doktor mě zavolal do malé místnosti, která byla vyhrazená jen pro konzultace. Byl to takový dědeček, a když jsem mu řekla, že jsem těhotná, ani se nepohnul a neobtěžoval se na mě podívat. Vsadím se, že kdyby mu Adam řekl, že je těhotný, doktor by si ani nevšiml, že mu to říká chlap. Něco na počítači naťukal a pak řekl: „Zařadil jsem vás na seznam objednaných k porodní asistentce, jděte prosím do čekárny a počkejte.“

Vrátila jsem se do čekárny. Hned po mně zavolali dovnitř maminku v kožichu. Pospíchala dovnitř tak „rychle“, jak jen žena se dvěma dětmi a celým hračkářstvím může.

Zanedlouho si mě porodní asistentka zavolala do své ordinace.

„Zůstaň tady,“ nařídila jsem Adamovi. „Nejsme manželé zas tak dlouho. Nechci ti zbořit tvoje iluze, až budu muset vylézt na kozu...“

„Při první návštěvě lékaře se to nedělá. Nebo jo?“ Adama to zaskočilo.

„Ale určitě budu muset do něčeho čurat...“ přemlouvala jsem ho.

„Dobře, lásko,“ políbil mě. „Počkám na tebe tady. Jsem si jistý, že všechno bude v pořádku.“

Porodní bába byla jako malý vrabčák. Při každém nádechu lapala po dechu a nemohla být o moc starší než Rosencrantz. Co je to s touhle generací? Mluví, jako by o nic nešlo, a jejich hlas je tak melodický, jako by byli na castingu *X-faktoru*. Jsou chytrí, ale povýšení a bezdůvodně zdůrazňují „nóbl“ slova. Když s nimi mluvím, připadám

si, jako by se mnou mluvil někdo z Bangladéše. Příjmení porodní asistentky je Dayová, ale vyzvala mě, abych jí říkala Justine, a pak dělala velké haló, že můj pokročilý věk není tak velké haló, a ujišťovala mě, že mě bude oslovovat „starší maminka“, a ne „geriatrická matka“.

Ještě jsem se vzpamatovávala ze slovního spojení „geriatrická matka“, když mi podala skleničku: „Mohla byste mi tady udělat čury mury?“

Zašla jsem za závěs, kde jsem naplnila sklenici téměř po okraj.

„Výborně!“ vykřikla porodní asistentka Justine, když jsem jí sklenici vrátila. Sundala plastové víčko a namočila do něj malou tyčinku.

„Dobrá zpráva je, že jste těhotná.“ Podívala se na mě, hodila tyčinku do koše a umyla si ruce. „Dobře, tak jdeme na to. Mohla byste mi odpovědět na pár otázek?“ zeptala se, osušila si ruce a posadila se ke stolu. Prohrábla zásuvku a vytáhla malý zelený zápisník.

„Tento bloček noste stále u sebe,“ podívala se na mě. „Budete si do něj zapisovat všechno, co se vám během těhotenství přihodí, až do dne, kdy půjdete do porodnice dát život svému dítěti.“

„Počkejte, počkejte, já nevím, jestli...“ ztratila jsem hlas.

„Vy nevíte co?“ Justine mi věnovala obrovský nepřirozený úsměv. Něco jako Joker v *Batmanovi*.

„Nevím, jestli si to dítě nechám,“ dokončila jsem tenkým hláskem. Jako mladá a nezkušená ve své práci nedokázala Justine Dayová zakrýt své zklamání.

„Dobře,“ její ruka s načmáraným perem se vznesla do vzduchu.

„No, víte, já vždycky říkám...“

„Jak to myslíte, že vždycky říkáte? Je vám aspoň dvaadvacet?“

„Je mi skoro třiadvacet,“ řekla, jako by byla snůškou moudrosti.

„Mému synovi je dvaadvacet! Nemůžu mít další dítě. Nechci mít další dítě!“

Justine Dayová zůstala v šoku a v očích se jí zaleskly slzy, že jsem na ni zvýšila hlas.

„Musím vám připomenout, že máme nulovou toleranci k násilí,“ ukázala perem na leták přilepený na zdi za sebou. Na konci jejího pera byl fialový mini skřítek, který se nekontrolovaně pohupoval jako loďka na rozbouřeném moři.

„Promiňte,“ omluvila jsem se. „Jsem si jistá, že mě za pár let pochopíte. Máte děti, staráte se o ně, dáváte jim všechno, co můžete... Ale to je všechno. Až vyrostou, znovu objevíte čas pro sebe, který jste před lety z celého srdce věnovala svým dětem. Začnete znovu žít, začnete budovat kariéru. No, kariéru máte, jste porodní asistentka. Já jsem spisovatelka, což je mnohem těžší na orientaci a růst... Máte přítele?“

„Ano, mám.“

„Dám vám pár rad. Vždy používejte antikoncepci. Nikdy na ni nezapomínejte, ani na malou chvíli. Neexistuje, že se pro jednu nic nestane. A hlavně si dávejte pozor, až začnou přímé přenosy *X-Factoru*, ty jsou velmi nebezpečné. Budete se dobře bavit a průšvih je na světě. A nezapomínejte, jen proto, že je to strašně sexy, nemůžete se dočkat a musíte to mít v tu chvíli... mezi krabicemi...“ Justine na mě nervózně zírala. Kousla se do rtu.

„Myslím, že jeden z mých kolegů bude vhodnější... pro váš případ,“ zvedla telefon a začala vytáčet číslo. Napadlo mě, jestli náhodou nemá velké červené tlačítko alarmu, které by mohla stisknout v případě, že by se z pacienta vyklubal šílenec.

„Počkejte. Promiňte. Jsem jen nesmírně zaskočená... z toho těhotenství.“

Soucítěně přikývla, položila sluchátko a pokračovala ve vyplňování zelené brožury.

„Kouříte?“

„Ano.“

„Pijete?“

„Ano.“

„Přestala jste, když jste otěhotněla?“

UVĚDOMILA jsem si, že ne. Pak jsem si vzpomněla, kolik jsem toho o vánočních svátcích vypila a vykouřila.

„Pokud s tím teď skončíte, mělo by být všechno v pořádku,“ podívala se mi do očí.

„Mohla byste být trochu konkrétnější?“ Doufala jsem, že mi řekne, že pár cigaret a sklenka vína nikomu neublíží.

„Ne, přesněji to říct nemohu.“ Pak se mě zeptala na můj zdravotní stav, na Adamův zdravotní stav a objednala mě na ultrazvuk.

„Nemohla bych jít na sono dřív?“ zeptala jsem se jí. „Bojím se, že jsem to malé nějak poškodila.“

„Za dva týdny můžete jít na první sono a pak uvidíme, jestli je všechno v pořádku.“

„Ale před chvílí jste mi řekla, že všechno bude v pořádku!“

„Dokud se to dítě nenarodí, nemůžeme si být ničím jisti.“

„Já to nechci!“ oznámila jsem. „Nechci tu věc v sobě!“

„Paní Pinchardová. Chcete jít na potrat?“

„Já nevím... Chci, aby všechno bylo normální jako dřív,“ řekla jsem tiše.

* * *

Když jsem vyšla z ordinace, v čekárně bylo ještě víc bláznivých, rozlítaných spratků. Adam seděl opřený o zeď a chránil se před dětmi otevřeným časopisem.

„Jak to šlo, zlato?“ zeptal se mě.

„Porodní asistentka má na tužce fialového skřítky,“ uložila jsem se celou svou vahou na židli vedle něj.

„Co prosím?“

„Ale nic... potvrdila, že jsem těhotná.“

„A?“

„A co? Jsem těhotná, Adame. Byli jsme téměř na novém začátku, s dospělými dětmi, s chutí do nové životní kapitoly. Chtěla jsem jet do Itálie, pronajmout si krásnou romantickou vilu, nedělat nic jiného než popíjet víno, kouřit, jíst pravý italský nepasterizovaný sýr a psát další knihu. Ale teď už nemůžu.“

Adam se mě snažil uklidnit. Podívala jsem se na něj a v jeho krásných dobromyslných očích jsem viděla, jak moc chce být znovu otcem.

„Co s tím uděláš, Coco?“ Jemně mi položil ruku do své. V hlavě se mi honily myšlenky na ženu z čekárny, která svištěla na maminkovské jízdě jménem Chardonnay.

„Dala bych si poslední skleničku maminčina léku,“ stiskla jsem mu ruku. Musela jsem Adama ocenit za jeho trpělivost i za to, že mě neodsuzoval za můj neexistující mateřský instinkt. Propletli jsme se mezi poletujícími dětmi a vyšli na ulici, kde nás přivítala velká zima. Chystala jsem se vykročit doleva směrem k irské hospodě, když mě Adam chytil za ruku a přitáhl si mě k sobě.

„Jestli to má být tvůj poslední drink, vezmu tě někam, kde se na barovém pultu nepodávají buráky. Zasloužíš si to.“ Pak mávl na projíždějící taxík, který nás vozil sem a tam, dokud Adam nezahlédl to správné místo. Byl to nádherně vypadající bar. Takový ten moderní, který má stránku na Facebooku a účet na Twitteru a kde se podávají mísy pro dva. Byl to nově otevřený podnik a my jsme v něm byli jediní zákazníci. Dřevěná podlaha se leskla. Měli tam krásná pohodlná křesla.

„Je tu krásně. Jsi sladký, Adame.“

„Chtěl jsem tě sem vzít v dubnu, až ti vyjde nová kniha. Ale teď máme taky důvod k oslavě.“

Křečovitě jsem se poškrábala na hlavě. Přešli jsme k baru a Adam požádal o dvě sklenky červeného vína.

„Červené?“ překvapil mě.

„Ano, četl jsem, že obsahuje méně škodlivých látek.“

Posadili jsme se u mega okna, které krásně rámovalo alej stromů u hlavní silnice. Seděli jsme mlčky. V místnosti se ozývalo jen cvak-klak-klak, což vydávala uklízečka, která vysávala a mlátila vysavačem do všeho, co jí stálo v cestě. Zpoza baru nás pozorovalo několik barmanů. Snažili se rozluštit, v jakém jsme vztahu a co se děje. Taký je trochu chápu. Který normální člověk jde v půl jedenácté dopoledne do baru a objedná si sklenku vína? Jedině někdo, kdo se právě dozvěděl špatnou zprávu...

„Co budeme dělat?“ zašeptala jsem Adamovi.

Vyprázdnění sklenic nám netrvalo dlouho a odešli jsme. Měla jsem příjemný hřejivý pocit v břiše: bylo to tím vínem, nebo tím dítětem?

Neděle 8. ledna

Celý týden se s Adamem hádáme. Jsem tak podrážděná. Nechci nikomu říct o dítěti, takže se všem vyhýbáme a zůstáváme zavření doma. Marika už je zpátky v Londýně. Zkoušela mi volat, ale raději jsem vůbec nereagovala. Ještě pořád nemáme vybaleno. Udělali jsme si z krabic organizované bludiště jako v zábavním parku, aby se nám v něm lépe chodilo. Každé ráno jsem strávila asi tři hodiny v koupelně a zvracela. Je to hrozné. Divím se, že jsem si nevyzvracela vlastní vnitřnosti. Adam se mi snaží být nápomocný, co jen to jde, třeba mi dokonce chce držet vlasy, když zvracím. Začala

jsem si je stahovat do drdolu, což jsem naposledy udělala, když mi bylo jedenáct. Dnes ráno jsem nemohla najít gumičku, takže když mi Adam nabídl, že mi vlasy podrží, poslala jsem ho do háje. Řekl mi, že v takových chvílích je to v pořádku, a stejně mi je šel podržet. Popadla jsem malé nůžky na nehty a šla si ostříhat vlasy, aby mi je nemohl držet. Naštěstí mě v mém pokusu zastavilo další nekontrolovatelné zvracení.

Jsem zoufalá a bojím se, že se ze mě stane naprostý šílenec. Moje těhotenská touha jsou cigarety. Celé mé tělo se jich bez ustání dožaduje a dnes odpoledne jsem jejich volání neodolala. Nahoře v koupelně jsem si zapálila červenou Malborku a natáhla se z okna, aby ji Adam necítil. Ale Adam to vycítil a vrazil do dveří, protože jsem ho nechtěla pustit dovnitř. Byl řádně našťvaný a já jsem byla našťvaná jako nikdy předtím, protože mě tak vyděsil... Byl úplně mimo.

Ahhhhhh, lomcuje s námi oběma tolik emocí. Tohle je pro nás naprosto netypické. Adam své dítě chce, a já ne.

Sobota 14. ledna

Celý týden jsem kvůli ranním, odpoledním a večerním nevolnostem strávila na gauči, který je docela blízko záchodu v přízemí. Dnes ráno Adam uzavřel příměří.

„Coco. Nechci mluvit o ničem, co má co do činění s... víš, s čím to souvisí. Pojdme se projít. Ty, já a... Ty a já společně. Sluníčko a čerstvý vzduch nám udělají dobře. Celý svět se nám bude zdát lepší,“ usmál se na mě.

„Takže teď se snažíme ignorovat růžového slona, který je tu v místnosti?!“ vyštěkla jsem.

„Zatím na tobě nic nevidím, jsi pořád hubená.“ Adam si okamžitě uvědomil, co řekl, a tak se rychle sebral a šel navléct Roccovi obojek.

Slovo *procházka* dokáže Rocca nadchnout a potěšit. Kéž by mělo stejný účinek i na mě.

* * *

Regent's Park byl zalitý sluncem, ale velmi chladný. Led na jezeře pomalu tál. Chodníky se hemžily Londýňany, kteří svými pohledy ignorovali kolemjdoucí. Prošli jsme kolem kavárny. Na zimu ji zabednili velkými lamelami, aby ji ochránili před nepřízní počasí. V ruce jsem měla vodítko s Roccem. Kráčel vedle nás v novém kabátku s tartanovým vzorem, který jsme mu koupili k Vánocům. Je v něm pořádný fešák.

„Jak se cítíš, Coco?“ zeptal se mě Adam. Uvědomila jsem si, že ke svému psovi chovám silnější mateřské city než ke svému dítěti.

„Vzduch je studený,“ vyšla mi z úst pára.

„Ale čerstvý! Pročistí ti skvěle plíce. Jsem rád, že jsi přestala kouřit.“

Nedaleko jsem uviděla lavičku u trávníku. Nasměrovala jsem nás k ní a posadila se. Naproti byl nějaký sportovní klub. Z jeho oken se na nás odrážely sluneční paprsky.

„Coco, no tak, teď se nemůžeš zastavit! Musíš chodit v pravidelném tempu, aby ti proudila krev... Co se děje, zlato?“

„Nežádala jsem tě, abys o kouření nemluvil? Teď mám chuť na cigaretu, i když jsem po ní nafouklá.“

„Neměl by se o touhu po cigaretách postarat nějaký mateřský cit?“ zeptal se mě Adam, zatímco svižně pochodoval na místě. Štěkající Rocco pobíhal kolem lavičky jako posedlý ďáblem.

„Takže říkáš, že nejsem normální?“

„To jsem neřekl. Ale myslel jsem, že tě biologie víc přitahuje k péči o dítě, které v sobě nosíš...“

Chtěla jsem protestovat, ale všimla jsem si dvou nezastavitelných běžců, kteří se řítí naším směrem. Vystřelenou raketou byla Marika se svým novým přítelem Milanem. V legínách jí vynikaly dlouhé štíhlé nohy. Byla zabalená do sportovní růžové větrovky a vlasy měla stažené do copu. Milanův sportovní oděv byl celý červený a lesklý. Je to velký fešák s božským atletickým tělem. Marika si nás všimla a přiběhla k nám. Adam a Milan si potřásli rukama. Marika se ke mně naklonila, políbila mě na tvář a divně se na mě podívala.

„Jsi v pořádku? Volala jsem ti asi pětkrát...“

„Omlouvám se, ale mobil mi spadl do záchodu...“ Takovou blbost můžu vymyslet jen já.

Znovu po mně hodila tím divným pohledem. „Odkdy běháš?“ zeptala jsem se jí.

„Běhám odjakživa, zlato. Dokonce přemýšlím o londýnském maratonu!“

Očividně si teď lžeme.

„Super,“ přidal se Adam. „Vždycky jsem chtěl běžet maraton.“

„Měl by ses k nám přidat,“ nabídl Milan. „Všichni, kdo pro mě pracují, se chystají běžet londýnský maraton.“ Milan má krásnou olivovou pleť, nádherné rysy a malou sexy mezeru mezi předními zuby. Usmál se a přitiskl Mariku k sobě. Myslela si, že se ji chystá políbit. Místo toho jí položil dva prsty na krk a hodinkami jí změřil tep. Když to pochopila, rychle to zahrála tak, že přesně věděla, co se chystá udělat.

„Rozhodně se právě teď nacházíš v procesu spalování tuků,“ vysvětlil Milan. „Neměla bys zastavovat. Měla bys pokračovat.“

Podívala jsem se na Milana, pak na Adama... Trásli se, jak moc chtěli utéct, a ne stát a mluvit.

„Nemohla by Marika zůstat se mnou a vy dva si jít zasoutěžit, kdo je rychlejší?“ navrhla jsem jako matka, která chce, aby ji děti poslouchaly a šly si hrát na houpačky.

„Chce se ti?“ souhlasil Milan.

„Jistě!“ zajásal Adam. Oba si na hodinkách nastavili stopky a dali se do běhu. Za nimi se rozběhl i náš malý kulíšek Rocco. Marika si sedla vedle mě.

„Takže ti spadl mobil do záchodu?“ zeptala se mě ledově.

„Ano.“

„A pevná linka?“

„No, ta mi tam nespadla... Omlouvám se, ale ještě jsem neměla čas ozvat se ti.“

„A co jsi dělala tak hrozně moc důležitého, že jsi neměla ani čas mi zavolat zpátky?“ zeptala se ostře. Uvnitř mě to vřelo, jak moc jsem jí chtěla o všem vyprávět. Ale poprvé jsem měla pocit, že nemůžu. Zнала jsem ji dvacet let, přes devatenáct let pro mě byla vrbou. Když jsme se poznali, byla jsem vdaná za Daniela. Bylo to něco úplně jiného než s Adamem. S Danielem to bylo většinou jako rozbouřené moře, málokdy po bouři vyšlo slunce. Asi proto jsem tehdy neměla problém své manželství rozpitvávat. Ale s Adamem je to většinou procházka růžovým sadem. Proto ho taky nechci pitvat za jeho zády. A koneckonců je to i jeho tajemství, nejen moje.

„Všechno možné,“ cítila jsem se neuvěřitelně provinile. Marika se na mě dívala, nebo spíš se dívala skrze mě, a když viděla, že naši kluci a Rocco jsou daleko na druhé straně parku, vytáhla krabičku cigaret – a žlutou gumovou rukavici na mytí nádobí (aby Milan necítil, že kouří). Natáhla si rukavici, zapálila dvě cigarety a jednu mi strčila do pusy.

„To je lepší,“ řekla a vydechla cigaretový kouř. „Nesnáším běhání.“

„Proč jsi Milanovi řekla, že běháš ráda?“

„Budeš kouřit nebo co?“ zamračila se na mě. Zhluboka jsem se nadechla a potáhla. Jak do mě vnikal odporný kouř, proběhlo mi hlavou, že ho vdechuje i dítě. Zalapala jsem po dechu s neuvěřitelně

příšerným pocitem a musela jsem se kousnout do rtu, abych se nerozbrečela. V dálce bylo vidět, jak se Adamovi a Milanovi dostává pod kůži soutěživost. Úplně jim to přerostlo přes hlavu. Běželi, jako by byli na olympiádě.

„O co jim jde?“ zeptala se Marika s despektem. „Taková kravina. Podívej se na ně... utíkají jako nadržení býci. Jeden chce porazit druhého. Chtějí vyhrát.“

„Takoví jsou chlapi, drahá.“

„Ale je to trapný. My spolu nikdy nesoutěžíme.“

„To sakra ne.“

„Dokážeme zpracovávat vlastní emoce jako inteligentní lidé. Dokážeme být upřímné k tomu, co cítíme.“

Nastalo trapné ticho.

„Jak to jde s Milanem?“ zeptala jsem se.

„Skvělé. Úžasné. I když si myslí, že ráda běhám, sleduju fotbal a pořady o autácích a že jsem spala jen s pár kluky... A neví, že kouřím.“

„Aha, tak teď už mi dává smysl, proč máš u sebe tu gumovou rukavici. Řekla jsi mu, že ráda myješ nádobí?“ zasmála jsem se.

„Náhodou má myčku... ve svém velkém domě... který mu patří.“

„Takže je finančně zajištěný?“

„Ano, ale hlavně je to moc hodný, zábavný a strašně sexy chlap. Je to takový miláček, že pro moje věci vyhradil šuplík, půlku skříně a poličku v koupelně. Coco, já se strašně bojím, že to podělám.“

„Možná mu vůbec nebude vadit, že nerada běháš, nemáš ráda fotbal ani auta... a že kouříš. Prostě mu to řekni.“

„Coco, probud' se. Život není tak jednoduchý. Nebylo by hezké, kdyby byl? Ne, lhala jsem mu a teď s tím budu muset žít.“

„Takže budeš chodit pravidelně běhat a nosit jednu gumovou rukavici o velikost větší?“